

szeszáru eladási üzlet van, melyekben összesen 24.493 hektoliter bort, 925 hektoliter sört és 3162 hektoliter pálinkát adnak el egy évben.

Ezen kívül korlátolt italmérési joga van 179 szegedi kereskedőnek, kávésnak, stb. Ezek eladnak egy esztendőben összesen 2193 hektoliter bort, 1262 hektoliter sört és 1646 hektoliter pálinkát.

Ezzel azonban nem merül ki a szesz-árusítás, illetve fogyasztás kimutatása, mert külön csoportban vannak fölveve azok a termelők, akiknek saját termésük kicsinybeni elárúsítására van engedélyük. Ezek összesen csak hárman vannak, akik azonban egy évben 611 hektoliter bort árusítanak el. Ugynebben a csoportban vannak fölveve a szeszgyárosok is, akik azonban nagyban árusítják a sört és az ő forgalmuk tulajdonképpen már a kisárusok forgalmában fel van tüntetve. Nem érdektelen azonban megemlíteni, hogy egyedül a *Kőbányai Polgári Serfőzde* 9000 hektoliter sört ad el Szegeden egy év alatt.

Még ezzel sem merült ki Szeged szeszáru forgalmának kimutatása, mert még egy negyedik csoport is van, melybe összesen 59 kereskedő tartozik, akiknek mindenféle szeszárúnak zárt palackokban való árusítására van joguk. Ezek is szép mennyiséget konzumálnak, amennyiben a kimutatás szerint 846 hektoliter bort, 686 hektoliter sört és 414 hektoliter pálinkát adtak el egy év alatt.

Van még egy ötödik csoport is, mely azokat a bortermelőket sorolja fel, akik a saját boraikat zárt palackokban kicsiben árusítják. Ezek is eladtak egy évben csekély 1096 hektoliter bort.

Nézzük már most, mennyit is tesz ki az évi teljes forgalom e számadatok szerint:

Eladási helyek száma	Eladási ágazat (csoport)	hektoliter		
		bort	sört	pálinkát
208	Korlátlan italmérési jogon	24.493	9257	3162
179	Korlátolt italmérési jogon	2193	1262	1646
3	Bortermelők — kicsinybeni árus.	611	—	—
59	Zárt palackokban való árus.	846	686	414
13	Bortermelők — zárt palackokban való árusítása	1096	—	—
Összesen:		28.239	11055	5222

E táblázatból láthatólag Szegeden összesen 462 helyen foglalkoznak a *bort, sört és pálinkát* italmérőik iparszerű eladásával és eladnak összesen 28.239 hektoliter bort, 11.055 hektoliter sört és 5222 hektoliter pálinkát.

Nem tudjuk, a régi jó magyar erkölcsöknek tudjuk-e be, hogy Szegeden majdnem háromszor annyi bort fogyasztanak, mint sört, sőt csak éppen kétszer annyi sört, mint pálinkát, ami tekintve a pálinka magas alkohol tartalmát, elég kedvezőtlen arány.

Érdekes egy kissé a mélyére tekinteni ezeknek a számadatoknak. Előre kell bocsájtani elsősorban azt, hogy ez hivatalos bevallás szerint van kimutatva, vagyis amennyit a szeszárús különös tekintettel az adózásra — bevall és amit a pénzügyőrök a legbizuóbb utánjárás után megbírnak állapítani.

Tehát egész bátran hozzá lehetne még számítani 25—30 percentet, mert ismerve azt az elvet, hogy az államot mindenki szívesen becsapja, — egész bizonyos, hogy ennyit eltagadtak a bevallásnál. Azonban ne akarjunk többet tudni a pénzügyőri hatóságnál és fogadjuk el hiteleseknek a kimutatott számadatokat.

Tudjuk, mert fentebb kimutattuk, hogy Szegeden 28.259 hektoliter, vagyis kétfélmilliónyolcszázhuszonezer liter bort isznak meg egy évben. Azt is tudjuk, hogy Szegeden 123.000 lakos van. Egy lakosra tehát átlag 24 liter borocska jut egy esztendőben. De

mert azt is tudjuk, hogy Szeged 123.000 lakosából nem mind a 123.000 iszik bort, mivelhogy a között sok a csecsemő, és kis gyermek, akik nem igen isznak szeszes italt és még a csecsemőkön kívül is vannak „egynehányan”, akik szintén nem élnek vele. Tehát ennek ellenében, aki iszik, az eleget iszik.

A sörfogyasztás ennek ellenében nem veszedelmes. Évenként átlag, — ha minden szegedi lelket számítunk tíz és fél liter sört iszik egy-egy szegedi lakos, míg ellenben pálinkából évenként 5—6 liter az átlag fogyasztás egy-egy személyre. Persze itt is ki kell vennünk a kiveendőket és úgy körülbelül megállapíthatjuk, hogy elég kedvezőtlen a pálinka fogyasztás arányszáma.

Igen, igazuk van a good-templaroknak, a pálinka szétdulja a családot, elzülleszt az embereket és sok-sok egzisztenciát tesz tönkre és mindezekon felül nagyon sok anyagi gondnak a kuforrása.

Hanem két oldala van az éremnek. Nem minden család boldogságát és jólétét dölja föl és nem minden egzisztenciát tesz tönkre. Vannak egyesek, akiknek hasznuk van benne. Így első sorban maga az állam, másodsorban azok, akik árusítják, jelentékeny hasznót huznak abból, ami az emberiség ártalmára van.

Számoljunk csak egy kissé utána, hogy milyen jövedelmet hajt az államnak csak az a pálinkamennyiség, amit Szegeden megisznak. Szeszadót vesz az állam száz hektoliterfokkonként minden liter után 90 fillért és az újabb miniszteri rendelet után még 50 fillér pótdadót, vagyis összesen 1 K 40 fillért. Amint pedig tudjuk, hogy Szegeden 5222 hektoliter vagyis Ötszázhuszonezerkétszáz liter az évi fogyasztás, könnyű kiszámítani, hogy ebből az államnak 731.000 korona jövedelme van. Ezenfelül az állam megadóztatja a szeszárúsokat a város lakosságának létszáma szerint, minden ötszáz lélek után 300 koronáig terjedhető adóval, amiből Szeged 254-szer 500 lakosa után legalább 50.000 korona jövedelmet huz az állam.

Az az elegáns lump, aki a ragyogó, fényes kávéház márványasztalai mellett, dohányfüstös, cigányzenés hangulatban ültetgeti a pezsgőt, s utána a benediktinert éppen úgy nem gondol arra, hogy minden pohárkával, amit megiszik, az államnak adózott néhány fillért, — mint hogy nem gondol rá az a napszámos, vagy zülött csavargó, aki a kültelki pálinkás depot dohosszágu fülkéjében iszogatja a röstopcsin rummal, vagy a örkölyt. Talán nem is izlené az a szesz, ha tudnák, hogy mikor isszák, — adófizetést teljesítenek az államnak.

Hiába azonban, amíg a pálinka öntudatlanságba hajt, amíg a kábító, mánorító részegséggel feledteti az élet buját-gondját, s amíg a tót napszámos, a Jano meg a Miso azt mondja, hogy az fűt belülről, az egészséges, addig hiába a küzdelem, az embereket még az sem szoktatja le az ivásról, ha tudja, hogy adót fizet vele. Pedig a magyar ember ezt szereti a legkevésbé.

Domán Mihály és Fia

szőnyeg és ágynemű áruházát az eddigi összes cikkekben még dusabban felszerelve a Kárász-utcában levő (volt Sátor-féle helyiség)

Wagner-palotába helyezte át.

Különlegességek perzsa, smyrna és indiai szőnyegekben.

A Kiss - utcában levő helyiségem azonnal kiadó.

NAPI HIREK

A szőke cigány.

(Saját tudósítónkról.) Hétfőn este hatalmas csilingeléssel rohant be a villamos a Szeged-állomásra. Nem fontos eset, de véletlenül ebben a sárga kocsiiban olyan érdekes vigjáték játszódott le, amelyet csak az ezer színt variáló élet tud rendezni. A vigjátékot a jónevű komédia-rendező élet két szakaszra osztotta. Az egyik szakasz ott kezdődött, mikor a szőke cigány szakaszjegyet kért a sárga-kocsi kálauzától. A másik szakasz pedig ott végződött, mikor a szőke cigányra egy barna rendőr rázarta a különszakasz ajtaját. A vigjáték eleje és vége között párbeszéd töltötte ki az úrt. Mielőtt a párbeszédet gyorsírói jegyzetem alapján leírnám, röviden átsuhanok a színtér ecetelésén.

Szín: Sárga és rohanó villamoskocsi. A baloldalon két idegen ül. Az egyik civilruhás rendőr, a másik szintén civilruhás, de nem rendőr. Sőt éppen nem az. A jobb oldalon egy nő ül és hallgat, (igen hálás szerep) én is a jobboldalon ülök, hallgatók és gyorsírói a következőket:

— Szereti maga a rendőröket szomszéd?
— kérdezte a szőke, miközben ravaszul kacintott.

— Szeretem is, meg nem is.

— Értem, értem, úgy van velük, mint én. Szereti, ha messze vannak. Kár is tagadni komám, maga úgy is céhbeli. Mondja csak, miben dolgozik maga? Betörő? Nem. Zsebelő, vagy vásári tolvaj?

A civilruhás rendőr pödörített egyet a bajuszán, ami tulajdonképpen azt jelentette, hogy gondolkodik. Majd így felelt:

— Ejnye, ejnye, de hogy eltalálta.

— Nagy a gyakorlat öcsém. Az én szemem sohasem csal meg, felismerem én a céhbelit még ha selyem-bársonyba bujlik is.

— Hát maga mivel foglalkozik? — kérdezte a rendőr a szőke cigánytól.

— Én már öreg ember vagyok, tisztességes mesterséget folytatok. Hamis ékszerekkel kereskedek, de hamis tájékpipákkal is csinállok néha boltot. Mondja csak, maga nincs kitiltva a városból?

— Még nem vagyok, — felelte a rendőr.

— Akkor még maga csecsemő ezen a pályán. Lásza, engem már tíz éve kitiltottak, de azért százszor visszajöttem.

A jobb oldalon ülő nő megmozdult. A cigány összerezgett és félénken jegyezte meg:

— Nem besugó az?

— Áttól ugyan ne féljen. Inkább a rendőröktől féljen.

— A rendőröktől? Áttól ugyan nem félek. A szegedi rendőrök ilyen fiatalok — mutatta a kezével.

A villamos a Széchenyi-térre ért. A rendőr megfogta a szőke cigány kezét és levette a villamosról.

— Hova megyünk komám?

— Gyűjön csak, majd elmegyünk valahová.

Mentek, mentek, de csak addig, míg a cigány észre nem vette, hogy a rendőrség felé vezető a céhbeli társa.

— Csak nem a rendőrségre akar menni?

— Pedig oda akarok.

— Miért? — kérdezte ijedten a cigány.

— Azért, merthogy — én rendőr vagyok!

Itt véget ért az első felvonás. A második már a rendőrség színterénjébe folyt le. Dondó Sándor, a szőke cigány mindent bevallott.

— Valamiből csak kell élni, — jegyezte meg.

Dandó Sándort bemutatták a rendőrlégyeknek, hogy az ismeretség annál intenzívebb legyen. Sőt a szőke cigánynak el kellett mesélni a féltve őrzött üzleti titkait is.

Veszek tizért rézgyűrűt és eladom arany helyett. Okos embert még sohasem csaptam be. A butákat meg sohasem sajnáltam. Ez az egész. Leülöm ezt a pár napot, aztán úgy is nyugalomba vonulok.

Az öreg szédelgőre rázarták az ajtót. A